غارت میراث تاریخی، بدعتی از دیرباز تا امروز

از زمان سلسله قاجاریه، از آنجایی که در بدنه حاکمیت هیچ‌گونه شناختی با فرهنگ و میراث ایرانی وجود نداشت، غارت آثار تاریخی و تمدنی ایران آغاز شد و آثار تاریخی ایران سر از موزه‌های کشورهای غربی از جمله فرانسه و انگلیس درآورد.

گروه گردشگری – با وجود شعار باستان‌گرایی، روند تخریب و سرقت آثار تاریخی همچون گذشته ادامه پیدا کرده و تاکنون نیز متوقف نشده است.

سال‌هاست آدم‌ها با بیل و کلنگ، خانه و آشیانه را ترک گفته و شاید فکر کنید دیگر دنبال گنج رفتن منسوخ شده، اما همچنان در گوشه کنار این کره خاکی، نفرات بیشماری مشغول یافتن گنج هستند. شاید صحنه معروف فیلم‌های وسترن را به خاطر داشته باشید که با کلنگ به کندن و یافتن طلا مشغول می‌شدند اما می‌خواهم حواستان را از آن صحنه جذاب و مهیج دور کنم، اینجا هیچ خبری از طلا، گنج یا دفینه نیست!

آنچه اغلب گیر این سوداگران می‌آید بقایای یک محوطه تاریخی و نهایتاً تکه‌هایی از سفال‌هایی است که تنها از نظر باستان شناسی و مطالعه تاریخی جهت شناخت لایه‌های مختلف تاریخی کاربرد دارد و این جان فرسودن سوداگران، تنها باعث تخریب و از بین رفتن هزاران گواه تاریخی می‌شود. لایه‌های مختلف زمانی در محوطه‌های تاریخی مثل صفحات یک کتاب روی هم قرار گرفته و هر لایه گواه زمان و برهه‌ای از تاریخ است و برای پی بردن به حقیقت تاریخی آن می‌بایست آن‌ها را لایه به لایه کاوش کرد تا براساس عمق هر لایه، جنس آن و بقایای مکشوفه پی به وقایع تاریخ آن منطقه برد.

حقایق بسیاری تاکنون یافت شده که وجود تمدنی در زیر تمدن دیگر را نشان می‌دهد؛ در حقیقت اصالت و قدمت هر منطقه را از روی کارشناسی محوطه‌های تاریخی و قدمت عناصر یافت شده آن حدس می‌زنند. آنچه مسلم است ما از تاریخ خود گواه روشنی در اختیار نداریم و آنچه می‌دانیم و می‌آموزیم به گواه هر آن چیزی است که از دیرباز کتابت شده است اما تاریخ را فاتحان نوشته‌اند پس جای آن دارد که به آنچه می‌دانیم و خوانده‌ایم هم ظنین باشیم. یکی از مهم‌ترین وظایف باستان شناسان، شناسایی تاریخ براساس کاوش و تحلیل‌های علمی است. به‌طور مثال بررسی چند جسد یا یک نوع تدفین خاص در محوطه یک سایت تاریخی نشان از وجود یک گورستان و وجود آن گورستان احتمال سکونت در نزدیکی آن محل را تقویت می‌کند، با محدود کردن محل تجسس با گمانه زنی می‌توان به یافتن یک تمدن رسید.

نکته‌ی حائز اهمیت این است که خیلی از مواردی که توسط حفاری‌های غیرمجاز به دست می‌آید در مراحل بعدی کشف می‌شود اما مهم‌ترین نکته آن است که یک شی مکشوفه دیگر یک اثر بی‌هویت است یعنی دیگر نمی‌توان در مورد آن نظر قطعی داد. بنابراین مواردی نظیر محل دقیق کشف، نوع بستر خاک، عمق اشیای وابسته و همچنین دوره زمانی آن برای همیشه به سان یک راز مگو باقی خواهد ماند. آنچه توسط باستان شناسان به دست می‌آید به شی تاریخی شناسنامه‌دار معروف است یعنی تمام مستندات کاوش، محل دقیق کشف به همراه مختصات و سایر توضیحات ضمیمه آن شده و در اختیار موزه قرار می‌گیرد تا علاوه بر آن‌که ثبت و ضبط شود و در معرض دید عموم قرار گیرد، همه محققین و تاریخ شناسان ابعاد آن را بررسی کرده و بتوانند گوشه‌ای از اسرار تاریخ را کشف کنند.

پیشینه سرقت آثار ملی

از زمان سلسله قاجاریه، از آنجایی که در بدنه حاکمیت هیچ‌گونه شناختی با فرهنگ و میراث ایرانی وجود نداشت، غارت آثار تاریخی و تمدنی ایران آغاز شد و آثار تاریخی ایران سر از موزه‌های کشورهای غربی از جمله فرانسه و انگلیس درآورد. با وجود شعار باستان‌گرایی در دوره پهلوی، روند تخریب و سرقت آثار تاریخی همچون گذشته ادامه پیدا کرده و تاکنون نیز متوقف نشده است.

آیا گنجی در دل خاک نهفته است؟

مهمترین نکته‌ای که باید مد نظر قرار داد این است که شناخت درست بافت منطقه و بررسی پیشینه آن به خوبی جوانب یک پدیده تاریخی و فرهنگی را برای ما روشن می‌سازد، به طور مثال یک گورستان متعلق به اعصار گذشته محل مناسبی برای یافتن گنج است؟ در بسیاری از موارد محوطه‌های تاریخی، روستا یا شهرهای قدیمی هستند که بر اثر مواردی نظیر خشکسالی یا شیوع بیماری‌های واگیر تخلیه شده و یا در اثر عوامل طبیعی نظیر سیل و زلزله به طور کامل فرونشسته یا تخریب شده‌اند، این گواه‌های تاریخی تنها ابزار شناخت آنچه که بر ما گذشته هستند.

فرهنگ گردشگری یا هنر تخریب‌گری

بازدید از آثار تاریخی و محوطه‌های باستانی به جهت آشنایی با تاریخ و پیشینه هویتی بوده و خود دارای آداب و آیین خاصی است. نباید هیچ دخل و تصرفی در محوطه تاریخی صورت گیرد و هرگونه کاوش می‌بایست توسط باستان‌شناسان مجرب و برای اهداف علمی باشد، دقیقاً به همین منظور است که محوطه‌های تاریخی می‌بایست مورد حفاظت قرار گیرند.

در سال ۹۹ یک گردشگر به مناطق باستانی شمال سیستان و بلوچستان سفر کرد که متاسفانه اقدامات ناشایست وی در محوطه باستانی تاسوکی موجب خشم مردم منطقه شد. این در حالی است که پیش از این نیز شاهد تاثیر مخرب حضور شماری از گردشگران در مناطقی نظیر ابیانه بوده‌ایم و گردشگری به جای رونق اقتصاد و گسترش فرهنگ، بیشتر به تخریب آثار باستانی، آلوده شدن محیط زیست و طبیعت و آزرده کردن ساکنین منطقه منجر شده است.

مردم مقصرند!

آنچه مسلم است، بخش عمده‌ای از تخریب میراث فرهنگی توسط مردم انجام می‌شود ولی این سونامی وحشتناک بیشتر از روی ناآگاهی صورت می‌گیرد، با افزایش آگاهی و بیدار کردن وجدان و حس ملی‌گرایی در مردم می‌توان نه تنها حجم زیادی از تخریب‌های این حوزه را کاهش داد بلکه از وجدان بیدار مردم در جهت حمایت و صیانت از پیشینه تاریخی و فرهنگی خود نیز استفاده کرد. اما تخریب و غارت هویت فرهنگی و تاریخی ساختار یافته‌تر از آن است که بتوان باور کرد تنها حاصل یک بی‌فرهنگی دسته جمعی است.

خاک، آخرین میراث تاریخی

با گسترش فرهنگ گنج و همچنین پیشرفت دانش، شیادان و سارقان این حوزه هم خود را به‌روزرسانی کرده و ضمن افزایش سرعت عملیات، سطح تخریب خود را نیز افزایش داده‌اند. طبق اظهارات دکتر ده پهلوان، رئیس موسسه باستان شناسی دانشگاه تهران در مصاحبه‌ای، عده‌ای در حال حاضر با بیل مکانیکی و کامیون، اقدام به انتقال خاک تپه‌های باستانی به مکان‌های دیگر و سرند نمودن آن به جهت یافت اشیای تاریخی می‌کنند. نهادهای مختلف قطعاً از این موضوع اطلاع دارند چرا که موزه‌های کشورهایی نظیر امارات و قطر طی سالیان اخیر از آثار ایرانی پر شده‌اند. پس از کجا معلوم است که این اتفاقات یک توطئه سازمان یافته نباشد.

میراث گمشده جوبجی

در سال ۱۳۸۶ پیمانکاران خط انتقال آب، حوالی روستای جوبجی از توابع رامهرمز به دو تابوت برنزی حاوی بیش از ۳۴۰۰ گرم طلا در قالب حلقه، دستبند، گردنبد، دکمه سردست و انواع زیورآلات مربوط به دوره پیش از هخامنشیان برخوردند. این اشیای تاریخی هیچ وقت به نمایش درنیامد ولی رئیس میراث فرهنگی وقت وعده انتقال گنجینه مکشوفه را به عمارت صمیمی رامهرمز داد.

حال با گذشت بیش از ۱۴ سال، هنوز از سرنوشت این میراث خبری نیست اما بخشی از این گنجینه افسانه‌ای سر از موزه بن آلمان درآورد. اما داستان جوبجی انگار تمامی ندارد، در زمستان ۹۹ به دستور فرمانداری، کلیه ترانشه‌های محوطه باستانی جوبجی جهت احداث راه معدن توسط لودرها و ماشین آلات راهسازی پر شدند.

تپه باستانی پوئینک در جدال با بیل‌های مکانیکی

تپه باستانی پوئینک که در سال ۸۵ ثبت ملی گردید دارای دیرینه‌ای مربوط به دوره ساسانی تا ایلخانی است. قدمت لایه‌های زیرین این تپه باستانی از عصر آهن شروع می‌شود و تا دوره قاجاریه ادامه پیدا می‌کند، هسته مرکزی تپه نیز مربوط به دوره سلجوقی است و با توجه به اینکه این اثر ثبت ملی شده است، هر گونه تعرض به این مجموعه ممنوع است.

در جریان احداث کمربندی در سال ۹۸ بخش جنوبی این تپه باستانی به صورت شبانه تخریب شد. احمدی مدیرکل دفتر حفظ و احیای بناها و محوطه‌های تاریخی وزارت میراث فرهنگی در بازدید از این محوطه تاریخی دخل و تصرف در ضلع جنوبی این اثر را تایید کرد و گفت با استفاده از بیل مکانیکی به بنا آسیب وارد شده است و رد چرخ‌ها و فعالیت بیل مکانیکی در محل مشهود است.

تپه جنگل، گورستان حفاران غیرمجاز

بدون شک یکی از جنجالی‌ترین پرونده‌های کاوش غیرمجاز سالیان اخیر مربوط به حفاران تپه جنگل بوده است. تپه جنگل، تپه باستانی مربوط به دوره اشکانی در شهرستان شوش استان خوزستان است که در سال ۸۰ ثبت ملی شده است. یگان حفاظت متوجه حفاری در تپه جنگل شد اما عمق فاجعه، بیش از این حرف‌ها بود. عمق تخریب بیش از ۸ متر در عرض ۶ متر بود و به گزارش شاهدان، حفاران به حوزه آبی تپه رسیده بودند. در مجموع برای این متجاوزان به هویت ملی بیش از ۸۵ سال زندان صادر شد که شدیدترین حکم صادر شده تاکنون است.

تجارت آنلاین آثار باستانی

مدتی است شاهد فروش برخی از آثار باستانی نظیر تکه‌های سفال یا کوزه‌های باستانی در فضای مجازی هستیم. به تازگی یک پیج اینستاگرامی اقدام به ساخت و فروش زیورآلات با تکه‌های سفال یک محوطه باستانی کرد که اعتراض دوستداران میراث فرهنگی را برانگیخت. در بیانیه این مجموعه آمده است که سفال‌هایی که ما برای ساخت زیورآلات استفاده می‌کنیم مربوط به شهر اصطخر از توابع استان فارس است که قدمتش به دوران ساسانیان بازمی‌گردد و یکی از بزرگترین شهرهای آن زمان به حساب می‌آمده که وسعت آن زیاد و تا نزدیکی تخت جمشید ادامه داشته است. سفال‌های دست‌سازه‌ها نیز مربوط به همین شهر بوده و کار مجموعه هیچ منافاتی با قوانین میراث فرهنگی ندارد و میراث فرهنگی نیز از محل جستجو و کاوش ما مطلع است.

این شهر کهن که در سال ۱۳۱۰ در زمره آثار ملی به ثبت رسیده و پیشینه آن به قرن پنجم پیش از میلاد بازمی‌گردد، نخستین پایتخت ساسانیان بوده است. این شهر در طول تاریخ نخستین بار توسط اسکندر مقدونی تخریب و بعدها در حمله اعراب تسخیر و به کلی ویران گشت. اکنون نیز با گذشت هزاران سال همچنان مورد بی‌مهری قرار گرفته و خاک پامال شده آن توسط عده‌ای که خود را دوستدار میراث فرهنگی می‌دانند غارت می‌شود.

آنچه تاریخ از غارت‌گران هویت و تخریب‌گران تاریخ تمدن خواهد پرسید این است که چه بهایی در مقابل این جنایت و تعرض به فرهنگ و تاریخ گرفتند، چه چیزی باعث می‌شود که افرادی برای کسب مادیات، میراث خود را غارت کرده و آن را به بهای ناچیزی به حراج بگذارند، آن هم تمدنی که در طول تاریخ هزاران نفر از فرزندان رشید خود را در راه حفظ و حراست از خاک، فرهنگ و تاریخ این مرز و بوم از دست داده است.

کسانی که با خون خود خاک تشنه این سرزمین کهن را سیراب کردند و از هر گزندی محفوظ نگه داشتند تا امروز شاهد آن باشیم که هویت، فرهنگ، تاریخ و طبیعت آن را از درون تکه تکه کنند و به ورطه نابودی بکشانند.

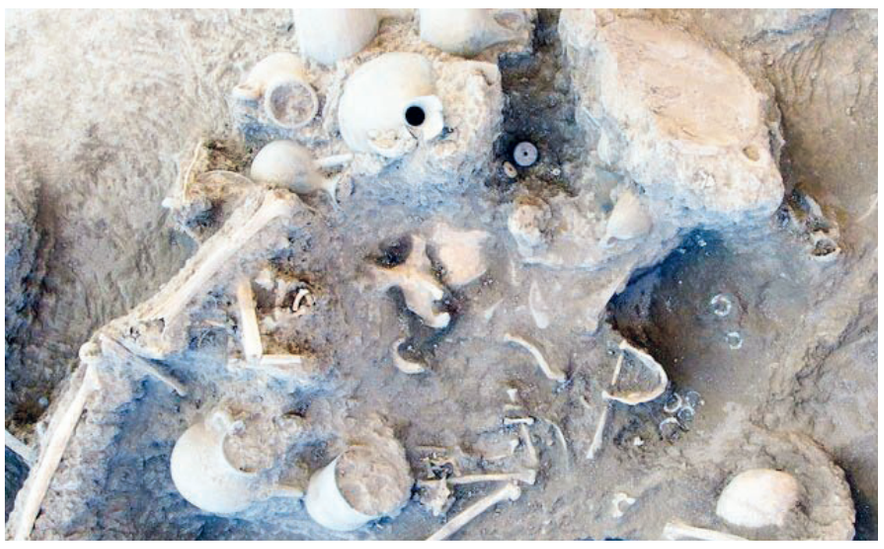

مدتی است شاهد فروش برخی از آثار باستانی نظیر تکه‌های سفال یا کوزه‌های باستانی در فضای مجازی هستیم. به تازگی یک پیج اینستاگرامی اقدام به ساخت و فروش زیورآلات با تکه‌های سفال یک محوطه باستانی کرد که اعتراض دوستداران میراث فرهنگی را برانگیخت. در بیانیه این مجموعه آمده است که سفال‌هایی که ما برای ساخت زیورآلات استفاده می‌کنیم مربوط به شهر اصطخر از توابع استان فارس است که قدمتش به دوران ساسانیان بازمی‌گردد و یکی از بزرگترین شهرهای آن زمان به حساب می‌آمده که وسعت آن زیاد و تا نزدیکی تخت جمشید ادامه داشته است.

ضرغامی وزیر میراث‌فرهنگی، گردشگری:

استمهال وام‌های مراکز گردشگری تا پایان سال تصویب شد

گروه گردشگری – وزیر میراث‌فرهنگی، گردشگری و صنایع‌دستی از تصویب «استمهال وام‌های دریافتی مراکز گردشگری تا پایان سال ۱۴۰۰» در ستاد ملی مقابله با کرونا خبر داد. سید عزت‌الله ضرغامی با بیان اینکه عضو ستاد ملی مقابله با کرونا شده است، نوشت: استمهال وام‌های دریافتی مراکز گردشگری تا پایان ۱۴۰۰ و مفاصاحساب مالیاتی آنان تا آخر آذرماه به تصویب رسید. شیوع کرونا که از اسفند ۱۳۹۸ شواهدی از آن در ایران هم مشاهده شد و با چند دوره قرنطینه و منع مسافرت همراه بود، خسارت زیادی به صنعت گردشگری زده است. هر چند آمار متفاوتی از میزان این خسارات مطرح می‌شود، اما گفته می‌شود طی ۱۸ ماه گذشته حدود ۳۲ هزار میلیارد تومان به بخش های مختلف این صنعت آسیب وارد شده است.وزارت میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع‌دستی خرداد ماه ۱۴۰۰ اعلام کرد که برای متقاعدسازی ستاد ملی مقابله با کرونا جهت اعمال حمایت‌های بیشتر و استمرار پشتیبانی‌ها بسته حمایتی تلفیقی جدیدی مشتمل بر دو بخش مشترک اشتغال‌محور و بنگاه‌محور برای کسب‌وکارهای حوزه گردشگری در کارگروه بررسی آثار اقتصادی کرونا تنظیم و بخش‌هایی از جمله حمایت‌های بانکی، مالیاتی و بیمه‌ای مربوط به کسب وکارهای حوزه گردشگری را پوشش داده است. بخش اول این حمایت‌ها در قالب تمدید بسته حمایت از کسب و کارها و مشاغل به شدت آسیب دیده از کرونا در سال ۱۴۰۰ تصویب و ابلاغ شده است و بخش دوم هم از همان زمان (خردادماه) در دستور کار ستاد ملی مقابله با کرونا قرار گرفته بود.بنا به گزارش معاون گردشگری وقت وزارت میراث فرهنگی تا خرداد ماه ۱۴۰۰ بیش از یکهزار و صد میلیارد تومان تسهیلات در قالب دو بسته حمایتی اشتغال‌محور و بنگاه‌محور به کسب و کارهای گردشگری آسیب دیده پرداخت شده است و پرونده بیش از نهصد میلیارد تومان نیز تکمیل و در بانک ها در دست اقدام بوده است. مطابق این گزارش در بخش بانکی با تصویب دستورالعمل مربوطه مواردی نظیر امهال تسهیلات فعالان گردشگری تا پایان شهریورماه ۱۴۰۰ اجرایی شده است که اکنون وزیر میراث‌فرهنگی، گردشگری اعلام کرده است که این مهلت برای مراکز گردشگری تا ۶ ماه دیگر تمدید شده است.

رییس کمینه ایکوم ایران؛

صلح مهمترین رکن توسعه صنعت گردشگری است

گروه گردشگری – به گفته رییس کمینه ایکوم ایران، صلح رکن مهم توسعه صنعت گردشگری است. گردشگری امری بین بخشی است و نباید اجزای آن مستقل عمل کند. باید به سان یک قطعه موسیقی هماهنگ و دارای هارمونی یکسانی باشد.

احمد محیط طباطبایی، رییس کمینه ایکوم ایران و عضو شورای سیاست گذاری سمپوزیوم ملی یکصد سال گردشگری ایران با اشاره به اهمیت محتوای خروجی این سمپوزیوم گفت: جامعه ای که می خواهد رو به آینده حرکت کند باید به گذشته نگاهی بیاندازد و در اصل به تحلیل و آسیب شناسی گذشته خود بپردازد. عموما برنامه ریزی آینده صنعتی نیاز به مرور تاریخچه و ارزیابی گذشته آن دارد.

وی افزود: وقتی صحبت از صنعت گردشگری می شود ابتدا باید آن را از فرهنگ گردشگری و جهانگردی جدا بدانیم؛ چراکه گردشگری و جهانگردی فعالیتی دیرینه است، اما صنعت گردشگری فرایندی جدید بوده و پدیده است که بعد از جنگ جهانی دوم در جوامع شکل گرفت و بیشتر از هفتاد سال از عمر آن نمی گذرد.

محیط طباطبایی گفت: موضوعات حاصل از رویدادهایی نظیر سمپوزیوم ملی یکصد سال گردشگری ایران، باید حول محور تحولات این صنعت و نگاه جامع به اهداف گردشگری باشد. اینکه صنعت گردشگری در ادوار مختلف تاریخی چه روندی داشته است و چه نهاد های حکومتی و دولتی مسوولیت این صنعت را عهده دار شدند و در استمرار گسترش و ترویج آن تلاش کردند. در نهایت باید دریابیم که چقدر هماهنگی بین بخش ها و سیاست های کلی گردشگری به عنوان یک امر بین بخشی و راهبردی موفق بوده است.

وی افزود: برای اینکه بتوانیم به یک دیدگاه مطمئن درباره صنعت گردشگری ایران برسیم، حتما باید بازشناسی و بازنگری دقیقی انجام شود. بی شک سمپوزیوم ملی یکصد سال گردشگری ایران فرصتی است که می توان به خانه تکانی این صنعت پرداخت. وی در پاسخ به این پرسش که اصلی ترین شکاف موجود در توسعه صنعت گردشگری چیه چیزی است، گفت: صنعت گردشگری ایران نیاز فوری به تهیه و تدوین یک استراتژی ملی دارد. اگر تا امروز برنامه مدونی در صنعت گردشگری اجرا می شد، مشکل اساسی نداشتیم. اصلی ترین ضعف ما این است که فاقد یک سیاست ملی یا تدبیر استاندارد در گردشگری هستیم.

به گفته محیط طباطبایی، تا کنون آورده جدی از صنعت گردشگری نداشتیم. در اروپا بعد از جنگ جهانی دوم نخستین مولفه ای که باعث شد گردشگری موفقی را تجربه کنند همزیستی بین ملت ها بوده است. برای مثال کشورهایی نظیر آلمان و فرانسه که سه جنگ متوالی را پشت سر گذاشتند، از طریق درک متقابل به یکدیگر نزدیک شدند و تلاش کردند با ایجاد صلح به توسعه گردشگری یکدیگر کمک کنند.

وی ادامه داد: اما چون اروپای شرقی که در این جریان قرار نگرفت بعد از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی سخت ترین جنگ ها را تجربه کردند. به اعتقاد من، نخستین محصول صنعت گردشگری پول نیست؛ بلکه ایجاد بستر مناسب برای توسعه بیشتر آن است. در واقع صلح اصلی ترین آورده صنعت گردشگری است. به گفته وی، صلح رکن مهم توسعه صنعت گردشگری است. همانگونه که پیش تر هم اشاره شد، گردشگری امری بین بخشی است و نباید اجزای آن مستقل عمل کند. باید به سان یک قطعه موسیقی هماهنگ و دارای هارمونی یکسانی باشد. محیط طباطبایی گفت: باید اقدامات مهمی در راستای شناخت فرهنگ یکدیگر صورت گیرد و این کاری است که کشور های پیشرو تجربه زیادی در آن دارند. نگاه مادی به گردشگری خود باعث می شود آورده اقتصادی چندانی حاصل نشود. هدف گردشگری باید شناخت جغرافیا برای مردم دنیا باشد چه بومیان یک منطقه چه گردشگران خارجی.

جمهوری اسلامی ایران
سازمان صنعت معدن و تجارت
استان هرمزگان

آگهی تجدید مزایده عمومی شماره ۲۰۰۰۰۰۰۱۴۰۰۰۰۰۰۳

فروش یک باب ساختمان ویلائی به مساحت ۲۵۰ متر مربع واقع در شهر بندرعباس خیابان رسالت شمالی کوچه رسالت ۱۱

سازمان صنعت، معدن و تجارت استان هرمزگان در نظر دارد اموال غیرمنقول خود به شرح مذکور و با جزئیات مندرج در اسناد مزایده را با بهرگیری از سامانه تدارکات الکترونیکی دولت به آدرس www.setadiran.ir و با شماره مزایده ۲۰۰۰۰۰۰۱۴۰۰۰۰۰۰۳ به فروش برساند.
"کلیه مراحل فرآیند برگزاری مزایده صرفاً از طریق سامانه تدارکات الکترونیک دولتی می باشد."
زمان انتشار در سایت ۱۴۰۰/۰۷/۲۶ ساعت ۰۸:۰۰ مهلت دریافت اسناد مزایده: از ۱۴۰۰/۰۷/۲۶ ساعت ۰۸:۰۰ الی ۱۴۰۰/۰۷/۲۹ ساعت ۱۹:۰۰
تاریخ بازدید: ۱۴۰۰/۰۷/۲۷ الی ۱۴۰۰/۰۸/۰۵ روزانه از ساعت ۱۱ تا ساعت ۱۳ آخرین مهلت ارسال پیشنهاد قیمت: ۱۴۰۰/۰۸/۱۰ ساعت ۱۹:۰۰
زمان بازگشائی: ۱۴۰۰/۰۸/۱۱ ساعت ۱۰:۰۰ زمان اعلام برنده: ۱۴۰۰/۰۸/۱۲ ساعت ۱۰:۰۰
مبلغ کارشناسی ملک: ۵۲,۵۰۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال مبلغ سپرده شرکت در مزایده: ۲,۶۲۵,۰۰۰,۰۰۰ ریال مدت اعتبار قیمت پیشنهادی: ۶۰ روز
نکته مهم: شرکت در مزایده و دادن پیشنهاد به منزله قبول اختیارات و تکالیف دستگاه مزایده گزار نسبت به موضوع ماده ۱۰ آیین نامه معاملات دولتی می باشد.

سازمان صنعت، معدن و تجارت استان هرمزگان
شناسه: ۱۲۰۸۴۱۷

درب های اتوماتیک
Automatic Doors
درگوب
۰۹۱۲۹۴۲۴۰۲۲ - ۰۹۱۷۱۶۲۱۰۰۸

من برای ادای دین به زمین به نقطه ای پناه برده ام
که شناخت دقیقی از آن دارم خاک
سعی برای لمس آنچه از آب و خاک می آفرینم
برای تهیه ظروف سفالی دست ساز میتوانید
به صفحه اینستاگرام مراجعه کنید
@tarkhancollection